

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 11 kwietnia 2024 roku

OS-WP-II.310.10

DECYZJA NR 441/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236), w związku ze złożonym wnioskiem z dnia 29 stycznia 2024 roku wraz z uzupełnieniami z dnia 23 lutego 2024 roku i z dnia 15 marca 2024 roku, przez X, dotyczącym zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433)

I. odmawiam wydania decyzji

w sprawie interpretacji indywidualnej w zakresie ustalenia czy jeżeli Wnioskodawca jest podmiotem nabywającym napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich dalszej odsprzedaży to wówczas czy podmiot sprzedający Wnioskodawcy zestawy cateringu dietetycznego wraz z usługą ich dostarczenia powinien pobierać od Wnioskodawcy opłatę, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej, z uwagi na brak obowiązku świadczenia daniny publicznej w tym przypadku przez Wnioskodawcę;

II. przedstawiam stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną w sprawie ustalenia, że Wnioskodawca prowadzący internetową sprzedaż zestawów cateringu dietetycznego w opisanym we wniosku stanie faktycznym nie jest obowiązany do pobierania od swoich klientów (jako faktycznych użytkowników końcowych zestawów dietetycznych) opłaty wskazanej w art. 3b ust. 1 ww. ustawy:

1. za pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczenia żywności gotowej do spożycia bez dalszej obróbki – uznają za nieprawidłową,
2. za pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczenia żywności wymagającej przed spożyciem dalszej obróbki – uznają za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 29 stycznia 2024 r. X, zwany dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Do wniosku zostało dołączone potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 12 lutego 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawa przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku poprzez m.in. wskazanie w jaki sposób ustalenie kwestii czy wnioskodawca jest użytkownikiem końcowym dotyczy ustalania, obliczania i uiszczania przez Wnioskodawcę opłaty na rzecz Marszałka Województwa Mazowieckiego. W niniejszym wezwaniu podkreślono, że zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie.

Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 23 lutego 2024 roku (data wpływu: 29 lutego 2024 roku), w którym sformułowała następujące pytanie: „Czy Wnioskodawca mimo że jest przedsiębiorcą i

sprzedaje zestawy dietetyczne swoim klientom jest użytkownikiem końcowym w rozumieniu „ustawy o opłacie produktowej”, a w konsekwencji czy jest obowiązany do wnoszenia opłaty końcowej opisanej w art. 3b do przedsiębiorcy sprzedającego mu zestawy cateringu dietetycznego?”

Pismem z 5 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X, tut. Organ wezwał Wnioskodawcę ponownie do usunięcia braków, z uwagi m.in. na fakt, że w dalszym ciągu nie wyjaśniono w jaki sposób ustalenie kwestii z zadanego w uzupełnieniu pytania dotyczy uiszczania przez Wnioskodawcę opłaty na rzecz Marszałka Województwa Mazowieckiego. W odpowiedzi na ww. wezwanie, pismem z 15 marca 2024 r. (data wpływu: 19 marca 2024 roku), Wnioskodawca wskazał, że „dąży do uzyskania wyjaśnienia na pytanie: Czy jeżeli wnioskodawca jest podmiotem nabywającym napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich dalszej odsprzedaży to wówczas czy podmiot sprzedający wnioskodawcy zestawy cateringu dietetycznego wraz z usługą ich dostarczenia powinien pobierać od wnioskodawcy tzw. „opłatę końcową” opisaną w art. 3b ustawy o opłacie produktowej?” W uzupełnieniu Strona nie wyjaśniła czy ustalenie powyższego dotyczy obowiązku uiszczania przez Wnioskodawcę opłaty na rzecz Marszałka Województwa Mazowieckiego. Zatem przedłożone wyjaśnienia nie czynią zadość powyższym wezwaniom, gdyż nie wykazano, że wniosek dotyczy zagadnienia które wchodzi w zakres przedmiotowy wniosku o wydanie interpretacji, czyli kwestii: danin publicznych, składek na ubezpieczenie lub składek na ubezpieczenie zdrowotne, wnoszonych na rzecz organu, który wydaje interpretację.

I.

Odnosząc się do powyższego należy zaznaczyć, że przewidziana w art. 34 ustawy Prawo przedsiębiorców instytucja interpretacji dotyczy wszystkich przepisów kształtujących obowiązki płatników w zakresie świadczenia przez nich danin publicznych i składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie zdrowotne, a zatem przepisów dotyczących ich ustalania, obliczania i uiszczania.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt. II GSK 991/19 w zakresie dotyczącym pojęcia daniny publicznej wyjaśnił, że „pojęcie daniny publicznej należy odnosić do wszelkich obowiązków ciężących na przedsiębiorcy, w szczególności do wszelkich opłat, które stanowią dochód budżetu państwa, a których istotą jest powszechny, przymusowy i bezzwrotny charakter” oraz wskazując na brak wyjaśnienia przez ustawodawcę pojęcia „danina publiczna” stwierdził, że „Zostało ono natomiast zdefiniowane w art. 5 ust. 2 pkt 1 u.f.p. Daniny publiczne to podatki, składki, opłaty, wpłaty z zysku przedsiębiorstw państwowych i jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, a także inne świadczenia pieniężne, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa, jednostek samorządu terytorialnego, państwowych funduszy celowych oraz innych jednostek sektora finansów publicznych wynika z odrębnych ustaw. Cechami danin publicznych są przede wszystkim: przymusowość, bezzwrotność, oparcie obowiązku ich ponoszenia o przepisy ustawowe. Daniny publiczne są ustanawiane jednostronnie przez właściwe organy państwa wyposażone we władztwo publiczne (por. Z. Ofiarski (w:) Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, Warszawa 2019). W literaturze podnosi się, że warunkiem sine qua non określenia danego świadczenia pieniężnego mianem daniny jest wykazanie, że sprzyja ono realizacji przez państwo celów publicznych oraz określenie związku między ustanowieniem daniny a dążeniem do uzyskiwania wpływów budżetowych, które są konieczne dla prawidłowego funkcjonowania organów władzy publicznej (por. A. Krzywoń, Podatki i inne daniny publiczne - podstawowe pojęcia konstytucyjne, ZNSA z 2011 r., zeszyt nr 2, s. 47 - 58). Podstawową funkcją realizowaną przez daniny publiczne jest więc funkcja fiskalna, gdyż ich celem jest dostarczanie państwu środków niezbędnych do realizacji zadań publicznych”.

Z art. 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców wynika, że ustawodawca ograniczył zakres interpretacji indywidualnej wyłącznie do przepisów prawa powszechnie obowiązującego, z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej lub składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne. Instytucja pisemnej interpretacji przepisów ma na celu zagwarantowanie przedsiębiorcom pewności i przewidywalności ich sytuacji prawnej w zakresie przepisów, które są niejasne lub szczególnie skomplikowane. Wykładnia celowościowa tego przepisu prowadzi do wniosku, że przedsiębiorca w każdej sytuacji, kiedy przepisy prawne nakładające na niego obowiązek świadczenia daniny publicznej budzą wątpliwości, ma prawo wystąpić o taką interpretację.

Trzeba wskazać, że art. 3b ustawy o opłacie produktowej stanowi, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę

gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Wysokość tej opłaty określa Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 grudnia 2023 r. w sprawie stawek opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będące opakowaniami (Dz. U. poz. 2679), zgodnie z którym stawki opłaty wynoszą: 0,20 zł za sztukę kubka na napój i 0,25 zł za sztukę pojemnika na żywność.

Kolejno ww. przedsiębiorcy wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana (art. 3d ustawy o opłacie produktowej).

Zatem przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie jednostki handlu lub jednostki gastronomicznej, w ramach której są oferowane klientom do nabycia kubki na napoje lub pojemniki na żywność (puste bądź z zawartością, tj. z napojem/żywnością) jest zobligowany do pobrania opłaty od nabywcy (użytkownika końcowego), za każdą sztukę wydanego kubka/pojemnika (pustego bądź z zawartością). Przy tym art. 2 pkt 11ac ustawy o opłacie produktowej wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Opłata, którą pobierają od użytkownika końcowego ww. przedsiębiorcy jest wliczona w cenę nabywanego posiłku/napoju bądź pustego pojemnika na żywność/kubka na napój.

Jednocześnie opłata ta stanowi element podstawy opodatkowania z tytułu dokonywania dostaw towarów lub świadczenia usług zgodnie z art. 29a ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2024 r., poz. 361) i jest opodatkowana VAT według stawki właściwej dla tych dostaw towarów lub świadczenia usług. De facto kwota, którą będzie musiał zapłacić nabywca za towar lub usługę nie będzie w takim przypadku tożsama z opłatą, którą ww. przedsiębiorcy są zobligowani uiszczyć na konto marszałka województwa i będzie to kwota wyższa niż 0,20 zł za sztukę kubka na napój i 0,25 zł za sztukę pojemnika na żywność (co najmniej podwyższona o kwotę podatku). Powyższa kwota będzie stanowiła część składową opłaty, która będzie pobierana przez sprzedawcę od nabywcy produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Kwota ta będzie stanowiła daninę publiczną myśl przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2023 r., poz. 1270 z późn. zm.), którą sprzedawca (a nie nabywca) będzie uiszczał w odpowiedniej wysokości na konto marszałka województwa.

Natomiast Strona we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wystąpiła z zapytaniem czy podmiot sprzedający wnioskodawcy zestawy cateringu dietetycznego powinien pobrać za nie opłatę od wnioskodawcy, zgodnie z zapisami art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Podkreślenia wymaga fakt, że w myśl przepisów ustawy o opłacie produktowej prowadzenie działalności w zakresie jednostki handlu lub jednostki gastronomicznej, w ramach której pobierana jest od użytkownika końcowego opłata z art. 3b wiąże się z obowiązkiem świadczenia daniny publicznej na rzecz marszałka województwa. Natomiast za daninę publiczną nie można uznać opłaty, którą użytkownik końcowy płaci prowadzącemu jednostkę handlu lub gastronomiczną za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy o opłacie produktowej.

Odnosząc się do powyższego należy zaznaczyć, że daniną publiczną jest opłata wnoszona na rzecz podmiotów publicznych, a nie na rzecz innego przedsiębiorcy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2023 r., sygn. II NSKP 22/23 wskazał, że „do cech charakterystycznych danin publicznych należy zaliczyć przede wszystkim ich powszechność, przymusowość i bezzwrotność. Ponadto ich pobór następuje na rzecz podmiotów publicznych w celu gromadzenia środków służących wypełnianiu przez państwo zadań publicznych, wynikających z Konstytucji RP i ustaw”.

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców wyraźnie wskazuje zakres przedmiotowy wniosku o wydanie wyjaśnienia. Są to kwestie: danin publicznych, składek na ubezpieczenie lub składek na ubezpieczenie zdrowotne. Wniosek o wyjaśnienie nie może zatem dotyczyć innych zagadnień, nie jest to dopuszczalne w myśl powyższych przepisów. Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, że opłata będąca przedmiotem powyższego zapytania nie może być traktowana jako danina publiczna i jako taka nie może być

przedmiotem wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej w rozumieniu przywołanych przepisów ustawy – Prawo przedsiębiorców. Zatem z uwagi na powyższe w drodze decyzji należało odmówić jej wydania w powyższym zakresie.

II.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„W swoich sklepach internetowych wnioskodawca oferuje osobom fizycznym i prawnym zestawy cateringu dietetycznego. Kupujący może wybrać zestawy cateringu dietetycznego spośród kilkunastu różnych diet oraz kilku różnych kaloryczności. Następnie kupujący uiszcza zaliczkowo płatność, a wnioskodawca przyjmuje zamówienie. Zazwyczaj zamówienie obejmuje jeden lub kilka zestawów dietetycznych które mają być dostarczone w dniach wskazanych przez kupującego. Kupujący w trakcie trwania zamówienia może zmienić zamówienie i m.in. zmienić rodzaj zamówionego zestawu dietetycznego, zmienić kaloryczność zestawu dietetycznego, zrezygnować z części zamówienia.

W ramach każdego zestawu cateringu dietetycznego znajduje się kilka posiłków zapakowanych w papierową torbę. W zależności od rodzaju diety i kaloryczności zestawu cateringu dietetycznego składa się z różnej ilości posiłków. Każdy posiłek zapakowany jest w opakowanie z tworzywa sztucznego zamkniętego poprzez szczelny zgrzew folią zgrzewalną z tworzywa sztucznego. Każdy zestaw posiłków zapakowany jest w torbę papierową i zamknięty za pomocą metalowych zszywek.

Wnioskodawca nie wytwarza samodzielnie posiłków będących składowymi zestawów cateringu dietetycznego na żadnym etapie. Wnioskodawca nie przygotowuje posiłków, ani ich nie pakuje w opakowania z tworzyw sztucznych, jak również nie pakuje ich w torbę papierową. Wnioskodawca na podstawie zebranych od klientów zamówień, składa zamówienia i dokonuje zakupu zestawów cateringu dietetycznego w firmie zewnętrznej, która zajmuje się produkcją cateringu dietetycznego. Wnioskodawca nabywa kompletne zestawy dietetyczne wraz z usługą dostawy zestawów dietetycznych pod wskazany adres”. Strona wyjaśniła we wniosku, że „dowozem ceteringu pod wskazane adresy klientów zajmują się odrębne zewnętrzne firmy kurierskie świadczące usługi transportu chłodniczego, które odbierają zestawy cateringu dietetycznego od producenta i dostarczają bezpośrednio do klienta”.

„Na jednorazowych opakowaniach z tworzywa sztucznego oraz na folii, którą są zgrzane pojemniki nie ma logo ani Wnioskodawcy, ani firmy zewnętrznej produkującej posiłki. Posiłki w celach informacyjnych oklejane są dodatkową etykietą z informacjami m.in. o zawartości pojemnika. Na tej dodatkowej etykietce znajduje się logo. Wnioskodawca posiada ofertę w ramach której sprzedaje klientom zarówno zestawy dietetyczne z posiłkami oznaczonymi etykietami które mają logo, które należy do Wnioskodawcy, jak również zestawy dietetyczne z posiłkami oznaczonymi etykietami na których znajduje się logo należące do firmy zewnętrznej”.

Strona we wniosku wskazała, że „w ramach zestawów cateringowych o których mowa we wniosku oferowane są różne posiłki. Część z posiłków są to posiłki gotowe do spożycia bez dalszej obróbki termicznej (np. jogurty, sałatki, owoce, ciasta). Część posiłków to posiłki, które są przygotowywane i dostarczane w formie schłodzonej, natomiast zostały zaprojektowane i przygotowane w celu spożycia na ciepło i w związku z tym wymagają podgrzania. Posiłki takie oznaczone są na etykietce (czyli swoistej instrukcji użycia) jako posiłki, które „należy podgrzać przed spożyciem” lub ”wymaga podgrzania”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

Zdaniem Wnioskodawcy nie jest on przedsiębiorcą obowiązującym do pobierania od użytkownika końcowego tj. swoich klientów, opłaty opisanej w art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Strona wskazuje, że „zgodnie z art. 3b „ustawy o opłacie produktowej” do pobrania „opłaty końcowej” zobowiązany jest: „Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Wnioskodawca nie spełnia warunku ww. artykułu, ponieważ nie wykonuje czynności pakowania napoi ani żywności w opakowania”.

W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczenia żywności gotowej do spożycia bez dalszej

obróbki) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Ustawa o opłacie produktowej w art. 3b ust. 1 zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy (w tym pojemniki na żywność) będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, od 1 stycznia 2024 r. do pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego pojemniki na żywność jako puste lub wraz z żywnością.

Przy tym art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Zgodnie z przedstawionym opisem Strona prowadzi internetową sprzedaż zestawów cateringu dietetycznego, za które kupujący uiszcza zaliczkowo płatność, a Strona przyjmuje zamówienie. Na podstawie zamówień Strona dokonuje zakupu zestawów cateringu dietetycznego w firmie która zajmuje się produkcją cateringu dietetycznego. Strona nabywa kompletne zestawy dietetyczne wraz z usługą dostawy zestawów dietetycznych pod wskazany adres. W ramach zestawów cateringowych są oferowane klientom, w wykonanych z tworzyw sztucznych jednorazowych pojemnikach na żywność, posiłki gotowe do spożycia bez dalszej obróbki termicznej (np. jogurt, sałatki, owoce, ciasta).

W przypadku pojemników na żywność przepisy ustawy o opłacie produktowej precyzują, że jej przepisom podlegają pojemniki, w których umieszczona jest żywność:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie.

- w tym pojemniki na posiłki typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Powyższe przepisy, które zobowiązują do pobierania opłaty, dotyczą pustych pojemników na żywność oferowanych w jednostkach handlowych lub pojemników, w które zapakowano żywność na terenie jednostki handlowej lub gastronomicznej, która będzie następnie bezpośrednio spożywana przez nabywców z tych pojemników.

W przypadku opisanym we wniosku pakowanie żywności w pojemnik na żywność nie jest fizycznie dokonywane przez Wnioskodawcę, ale mając jednak na uwadze, że prowadzenie sklepów internetowych wiąże się w istocie ze sprzedażą fizycznych produktów, z czego wynika, że na końcu dochodzi do wysyłki i dostarczenia zakupionych towarów do klientów, należy uznać sklep internetowy za jednostkę handlu. A co za tym idzie prowadzący sklep internetowy, który sprzedaje wykonane z tworzyw sztucznych jednorazowe pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczenia żywności gotowej do spożycia bez dalszej obróbki jest zobowiązany do pobierania od użytkowników końcowych tych pojemników opłaty z art. 3b ust. 1 ww. ustawy.

Mając powyższe na uwadze, zachodzą przesłanki ustawowe do zastosowania wobec Strony przepisu z art. 3b ustawy o opłacie produktowej i tym samym Wnioskodawca będzie zobowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b tej ustawy w opisanym przez Wnioskodawcę stanie faktycznym.

W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczenia żywności wymającej przed spożyciem dalszej obróbki) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Pojemniki na żywność objęte przepisami ustawy o opłacie produktowej to pojemniki w tym

pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność (załącznik nr 6 pkt 2 ww. ustawy).

Należy przy tym podkreślić, że aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania ww. ustawy, musi spełnić łącznie wszystkie powyższe trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. „Wytoczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01)” (dyrektywa SUP), wskazano:

„Aby zinterpretować i zastosować te trzy kryteria, można wykorzystać następujące wskaźniki:

- 1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos
Odpowiednie wskaźniki:

- charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa,
- dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania dyrektywy.

- 2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika

Odpowiedni wskaźnik:

- kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga po prostu otworzenia go.

- 3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

Odpowiednie wskaźniki:

- produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchenke mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycie, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos,
- produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku”.

Jak wynika z opisu stanu faktycznego przedstawionego przez Stronę, w ramach zestawów cateringowych są sprzedawane, w wykonanych z tworzyw sztucznych jednorazowych pojemnikach na żywność, posiłki które zostały zaprojektowane, przygotowane oraz dostarczane klientom w formie schłodzonej w celu ich podgrzania, a następnie spożycia na ciepło i zostały oznaczone taką informacją („należy podgrzać przed spożyciem” lub „wymaga podgrzania”) na etykiecie.

Żywność, którą należy podgrzać przed spożyciem pakowana w pojemnik na żywność nie jest żywnością gotową do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie. A więc w takim przypadku takie pojemniki na żywność nie będą objęte

opłatą, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej. Mając powyższe na uwadze, nie zachodzą przesłanki ustawowe do zastosowania wobec Strony przepisu z art. 3b ustawy o opłacie produktowej i tym samym Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b tej ustawy w opisanym przez Wnioskodawcę stanie faktycznym.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Stronę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.